

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 167

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 16 martie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 168 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul penal	2–3
Decizia nr. 171 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45 și art. 91 ¹ — 91 ⁵ din Codul de procedură penală	3–5
Decizia nr. 172 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul penal	5–6
Decizia nr. 173 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ , art. 91 ² alin. 2 și art. 91 ⁵ din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.....	6–8
Decizia nr. 174 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. 1 ¹ și art. 385 ¹⁸ din Codul de procedură penală	9–10
Decizia nr. 187 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	10–12
Decizia nr. 191 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă	12–13
Decizia nr. 192 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă	13–14
Decizia nr. 193 din 4 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), art. 63 alin. (2), art. 64 alin. (1) și art. 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 168

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul penal

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Marinela Mincă — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul penal, excepție ridicată de Damian Dragoș Alexandru și Cătălin Ciprian V. Moraru în Dosarul nr. 10.626/245/2005 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.626/245/2005, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 118 din Codul penal**, excepție ridicată de Damian Dragoș Alexandru și Cătălin Ciprian V. Moraru în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (12) referitoare la stabilirea și aplicarea pedepsei numai în condițiile și în temeiul legii, ale art. 44 alin. (2), (8) și (9) referitoare la proprietatea privată, precum și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece pedeapsa pecuniară suplimentară nu este prevăzută între pedepsele instituite de art. 53 din Codul penal. De asemenea, măsura confiscării este un instrument disimulat al exproprierii, judecătorul putând decide fără nicio limitare asupra bunurilor pretins rezultate din infracțiune, ajungându-se până la a dispune sau a menține confiscarea unui bun în pofida dovedirii provenienței licite.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 118 din Codul penal cu denumirea marginală *Confiscarea specială*, care au următorul conținut:

„Sunt supuse confiscării speciale:

a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;

b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor. Această măsură nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor săvârșite prin presă;

c) bunurile produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii unei infracțiuni, dacă au fost utilizate la comiterea acesteia și dacă sunt ale infractorului. Când bunurile aparțin altei persoane confiscarea se dispune dacă producerea, modificarea sau adaptarea a fost efectuată de proprietar ori de infractor cu știința proprietarului;

d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte sau pentru a răsplăti pe făptuitor;

e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;

f) bunurile a căror deținere este interzisă de lege.

În cazul prevăzut în alin. 1 lit. b), dacă valoarea bunurilor supuse confiscării este vădit disproporționată față de natura și gravitatea infracțiunii, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea infracțiunii și de contribuția bunului la producerea acesteia.

În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c), dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu sunt ale infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se confiscă echivalentul în bani al acestora.

Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.

Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Instanța poate să nu dispună confiscarea bunului dacă acesta face parte din mijloacele de existență, de trebuință zilnică ori de exercitare a profesiei infractorului sau a persoanei asupra căreia ar putea opera măsura confiscării speciale.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său, prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 377 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 19 octombrie 2004, și Deciziei nr. 1.060 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din

11 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că deposedarea unei persoane de anumite bunuri sau valori în executarea unei sancțiuni penale, contravenționale, administrative ori civile sau a unei măsuri de confiscare specială, prevăzute de lege, nu constituie expropriere și nu încalcă în niciun alt mod dreptul de proprietate garantat constituțional. Astfel, dispozițiile art. 118 lit. b) și d) din Codul penal sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 44 alin. (9) din Constituție, republicată, conform cărora: „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.*” Or, legiuitorul, în acord cu prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, a stabilit prin textul legal criticat anumite limite în lăuntru cărora judecătorul poate răspunde exigențelor impuse de art. 111 alin. 1 din Codul penal tocmai pentru prezervarea altor drepturi ce țin de garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul penal, excepție ridicată de Damian Dragoș Alexandru și Cătălin Ciprian V. Moraru în Dosarul nr. 10.626/245/2005 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 171

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45 și art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45 și art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Floricel Vitan în Dosarul nr. 2.041/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, apărătorul ales Bogdan Sergiu din cadrul Baroului Bihor, cu delegație la dosar. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care reia în esență argumentele din notele scrise și depune în susținerea acestora un exemplar al Cauzei *Natunen împotriva Finlandei*.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, deoarece obiecțiile autorului, prin faptul că solicită Curții să se pronunțe asupra modului de interpretare și de aplicare a textelor, imprimă excepției un caracter de inadmisibilitate. De altfel, în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României*, instanța europeană a statuat că procedura de interceptare a convorbirilor telefonice este conformă cu principiile fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.041/117/2007, **Tribunalul Cluj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38, art. 45 și art. 91¹—91⁵ din Codul de**

procedură penală, excepție ridicată de Floricel Vitan în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 28 și ale art. 21 alin. (3), precum și ale art. 8 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar prevederile art. 38 și 45 din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) coroborat cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune interceptarea audiovideo înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal sau înainte de săvârșirea unei infracțiuni.

De asemenea, prevederile art. 38 coroborate cu cele ale art. 45 din Codul de procedură penală contravin dreptului la un proces echitabil, prin aceea că, în absența unui control jurisdicțional, organul de urmărire penală poate dispune din oficiu sau la cerere disjungerea.

Tribunalul Cluj — Secția penală, după ce arată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38, 45 și 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală îndeplinește condițiile formale de admisibilitate, expune opinia cu privire la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, care nu are niciun fel de legătură cu cauza.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile reprezentantului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 cu denumirea marginală *Disjungerea*, art. 45 cu denumirea marginală *Dispoziții care se aplică la urmărirea penală*, art. 91¹ cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, art. 91² cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea*, art. 91³ cu denumirea marginală *Certificarea înregistrărilor*, art. 91⁴ cu denumirea marginală *Alte înregistrări* și art. 91⁵ cu denumirea marginală *Înregistrările de imagini*, toate din Codul de procedură penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională

a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate prin *Cauza Dumitru Popescu împotriva României* din 26 aprilie 2007. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Cât privește susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 38 și 45 din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, Curtea constată că nu poate fi primită o astfel de critică.

Astfel, prevederile de lege criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil, reglementat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și de dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de

drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate indiferent dacă urmărirea penală este instrumentată pentru toate faptele sau pentru toți făptuitorii în același dosar. Aceasta, deoarece procurorul, indiferent de fapte

sau făptuitori, este ținut de respectarea tuturor garanțiilor de legalitate și imparțialitate cerute de art. 132 din Constituție și este obligat ca, în cadrul activității judiciare, să reprezinte interesele generale ale societății, să apere ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38, art. 45 și art. 91—91⁵ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Floricel Vitan în Dosarul nr. 2.041/117/2007 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 172

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul penal, excepție ridicată de Radu Albu în Dosarul nr. 6.930/231/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.930/231/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională** cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 145 din Codul penal, excepție ridicată de Radu Albu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 145 din Codul penal, care explică înțelesul termenului „public”, sunt în contradicție cu

dispozițiile art. 136 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale, precum și cu dispozițiile alin. (3) al aceluiași articol, în care sunt enumerate bunurile ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice, printre care, arată autorul excepției, nu se regăsesc bunurile ce constituie patrimoniul unei societăți comerciale. Se mai afirmă totodată că „art. 145 din Codul penal este în contradicție și cu dispozițiile art. 44 alin. (2) din Constituția României, care prevăd că proprietatea privată este ocrotită în mod egal, indiferent de titular. Aceste prevederi sunt încălcate, în opinia autorului excepției, și de dispozițiile art. 248 din Codul penal, care instituie o pedeapsă mai gravă pentru abuzul în serviciu, în funcție de natura proprietății: publică sau privată. Or, în cazul societăților comerciale cu capital de stat trebuie să se vorbească de proprietatea privată a statului”.

Curtea de Apel Galați — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența existentă în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 145 din Codul penal, cu denumirea marginală „Public”, care au următorul conținut: „*Prin termenul de «public» se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de contencios constituțional, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 139 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 540 din 4 noiembrie 1999, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul penal, prilej cu care a statuat că prin reglementarea criticată legiuitorul nu și-a propus să explice noțiunea de „proprietate

publică”, ci înțelesul termenului „public”, raportat nu numai la noțiunea de „proprietate”, ci și la „tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public,... serviciile de interes public,...”. De aceea, dispozițiile art. 145 din Codul penal nu contravin prevederilor art. 44 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căreia „Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular”, și nici celor ale art. 136 alin. (1) din Constituție, care stabilesc că „Proprietatea este publică sau privată”.

Distincția între proprietatea publică și cea privată nu prezintă vreun interes pentru calificarea faptei săvârșite, ca infracțiune prevăzută la art. 248 din Codul penal. Abuzul în serviciu contra intereselor publice reprezintă însă cea mai gravă formă a abuzului în serviciu, deoarece este fapta unui funcționar public și lezează activitatea unei persoane juridice de interes public, producând fie o tulburare deosebit de gravă a activității acesteia, fie o pagubă patrimoniului ei. Așadar, infracțiunea există chiar dacă prin fapta săvârșită nu s-a produs o pagubă.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 din Codul penal, excepție ridicată de Radu Albu în Dosarul nr. 6.930/231/2006 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 173

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Stănică Dediu în Dosarul nr. 2.910/83/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.910/83/2006, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Stănică Dediu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală afectează dispozițiile constituționale ale art. 28, raportat la art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 53 și art. 21 alin. (3), coroborat cu art. 6 din aceeași convenție, deoarece procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune interceptarea audiovideo înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal sau înainte de săvârșirea unei infracțiuni.

De asemenea, prevederile art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (1) și (2) și ale art. 131 alin. (2), deoarece se atribuie organelor de poliție judiciară competența de a efectua acte de urmărire penală „în numele procurorului”, fără o limitare a categoriei actelor procedurale ce ar putea fi întocmite în acest mod. Se permite astfel eludarea normelor procedurale privitoare la competența materială funcțională, de cele mai multe ori aproape toate actele procedurale fiind întocmite de ofițeri de poliție judiciară, procurorul mărginindu-se doar la a audia inculpați și a le prezenta materialul de urmărire penală.

Cât privește prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, autorul susține că încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (12), art. 11, art. 73 alin. (3), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală și ale art. 20, raportat la art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece, deși legea specială pare să reglementeze o formă distinctă de luare de mită ca infracțiune de corupție, diferită de cea prevăzută în Codul penal, careia îi conferă un regim de sancționare agravat în raport cu dreptul comun și o procedură specială de urmărire și judecată, fără să definească conținutul și domeniul sancționator, se limitează să facă trimitere la art. 254 alin. 2 din Codul penal, adică la reglementarea comună, autorizând aplicarea prin analogie a pedepsei prevăzute de același cod.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, art. 91² alin. 2 cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea* și ale art. 91⁵ cu denumirea marginală *Înregistrările de imagini*, toate din Codul de procedură penală.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, și cele ale art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, având următorul cuprins:

— Art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „Dispozițiile procurorilor din Direcția Națională Anticorupție sunt obligatorii pentru ofițerii de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1). *Actele întocmite de ofițerii de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia.*”;

— Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000: „*Fapta de luare de mită, prevăzută la art. 254 din Codul penal, dacă a fost săvârșită de o persoană care, potrivit legii, are atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor, se sancționează cu pedeapsa prevăzută la art. 254 alin. 2 din Codul penal privind săvârșirea infracțiunii de către un funcționar cu atribuții de control.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare au mai fost supuse controlului său, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai

complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate prin *Cauza Dumitru Popescu împotriva României* din 26 aprilie 2007. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, Curtea constată că prin Decizia nr. 968 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 12 decembrie 2007, a reținut în esență că ofițerii de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directa conducere, supraveghere și control al procurorului, ceea ce dă expresie prevederilor art. 131 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora parchetele conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii. De asemenea, „susținerile autorilor excepției, în sensul că aceste dispoziții ar crea discriminări între inculpații din cauzele instrumentate de Direcția Națională Anticorupție și cei din alte cauze, în care urmărirea penală este efectuată în mod obligatoriu de către procuror, sunt neîntemeiate, deoarece, potrivit art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 și Codului de procedură penală, cu ale căror dispoziții se completează această ordonanță, urmărirea penală

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Stănică Dediu în Dosarul nr. 2.910/83/2006 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

se efectuează de către procuror, nefiind deci în prezența unei încălcări a principiului egalității în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Faptul că, în anumite cazuri, ofițerii de poliție judiciară ai Direcției Naționale Anticorupție efectuează acte de cercetare penală nu echivalează cu o încălcare a garanțiilor dreptului la un proces echitabil, prevăzut de dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, întrucât, pe de-o parte, această poliție judiciară a fost creată în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de corupție, iar, pe de altă parte, actele de cercetare ale acestor ofițeri se efectuează în numele procurorului și numai după dispoziția scrisă a acestuia.”

În sfârșit, Curtea mai constată că și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 este nefondată, întrucât, prin Decizia nr. 673 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008, a statuat că prevederile legale criticate se constituie într-o normă de trimitere uzitată de tehnica legislativă, fără ca prin aceasta să se încalce dispozițiile constituționale. Art. 7 din Legea nr. 78/2000 este un act de legiferare a răspunderii penale printr-o normă care, contrar susținerilor invocate, explică și plasează univoc în sistemul infracțional fapta de luare de mită săvârșită de un subiect activ circumstanțiat.

De altfel, reglementarea legală contestată satisface pe deplin exigențele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sens în care, prin jurisprudența sa (*Hotărârea C.R. împotriva Marii Britanii* din 22 noiembrie 1995), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit că art. 7 din Convenție consacră principiul legalității delictelor și pedepselor (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), iar aceasta impune ca legea penală să nu se aplice de o manieră extensivă în dezavantajul acuzatului, în special prin analogie (situație care nu se regăsește în dispozițiile art. 7 din Legea nr. 78/2000). Rezultă de aici că o infracțiune trebuie să fie clar definită de lege. O astfel de condiție este îndeplinită în momentul în care justițiabilul poate să știe, plecând de la formularea dispozițiilor pertinente și, la nevoie, cu ajutorul interpretării date de tribunale, ce acte sau omisiuni angajează răspunderea sa penală.

Pentru aceleași argumente, Curtea a reținut că nu sunt afectate nici prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 174

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. 11 și art. 385¹⁸
din Codul de procedură penală

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Marinela Mincă — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. 11 și ale art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria Cocean și Ioan Roman în Dosarul nr. 103.1/43/2008 (nr. format vechi 4.941/2008) al Tribunalului Mureș — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 103.1/43/2008 (nr. format vechi 4.941/2008), **Tribunalul Mureș — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 378 alin. 11 și art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Maria Cocean și Ioan Roman în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 378 alin. 11 din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 124 alin. (2), art. 21, art. 24, art. 53, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, deoarece instituie imposibilitatea ascultării inculpatului în situația în care acesta a fost audiat la instanța de fond, precum și în situația în care acesta a fost condamnat.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală se susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, deoarece rejudecarea este limitată, iar completul de rejudecare este format din alți judecători decât cei care au soluționat în fond.

Tribunalul Mureș — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 378 alin. 11 cu denumirea marginală *Judecarea apelului* și art. 385¹⁸ cu denumirea marginală *Limitele rejudecării*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 378 alin. 11: „*Cu ocazia judecării apelului, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanța de fond, precum și atunci când instanța de fond nu a pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare.*”;

— Art. 385¹⁸: „*Instanța de rejudecare trebuie să se conformeze hotărârii instanței de recurs, în măsura în care situația de fapt rămâne cea avută în vedere la soluționarea recursului.*”

Când hotărârea este desfășurată numai cu privire la unele fapte sau persoane, ori numai în ce privește latura penală sau civilă, instanța de rejudecare se pronunță în limitele în care hotărârea a fost casată.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 378 alin. 11 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.603 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 15 decembrie 2009, Curtea a reținut că instanța verifică hotărârea atacată nu numai pe baza materialului existent, ci și a oricăror probe noi administrate în fața sa, printre acestea regăsindu-se și declarația inculpatului. Or, potrivit art. 70 alin. 2 din Codul de procedură penală, inculpatul are libertatea de a nu da nicio declarație, iar în cazul în care consimte să o facă, precizările sale nu constituie *ipso facto* o declarație de culpabilitate, întrucât aceasta, ca de altfel toate mijloacele de probă din procesul penal, are drept scop aflarea adevărului și poate fundamenta o decizie de condamnare numai în măsura în care se coroborează cu alte fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul tuturor probelor existente într-o cauză. Așa fiind, prevederile legale criticate nu se aplică discriminatoriu, deoarece toți inculpații aflați în cel puțin una dintre cele două situații juridice circumscrise de text beneficiază de același tratament, neputând fi pus semnul egalității între inculpații neaudiați sau achitați de instanța de fond, pe de o parte, și cei audiați sau condamnați de prima instanță, pe de altă parte.

În plus, potrivit art. 371 alin. 2 din Codul de procedură penală, în cadrul limitelor sale referitoare la efectele devolutiv și extensiv

guvernaate de principiul *non reformatio in pejus*, instanța de apel este obligată în cadrul procesului de înfăptuire a justiției să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, asigurând astfel părților suficiente garanții procesuale în deplin acord cu dreptul la o ocrotire egală din partea legii, dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, prin Decizia nr. 983 din 6 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 noiembrie 2007, și prin Decizia nr. 539 din 7 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 18 ianuarie 2005, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, reținând în esență că acestea dau eficiență dreptului la un proces echitabil, dat fiind că fără obligativitatea îndrumărilor date de către instanța de control judiciar judecătorilor fondului nu s-ar putea realiza finalitatea controlului, de asigurare a soluționării temeinice și legale a cauzelor. Dacă judecătorii de la instanța de fond nu ar fi obligați

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 378 alin. 11 și art. 385¹⁸ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria Cocean și Ioan Roman în Dosarul nr. 103.1/43/2008 (nr. format vechi 4.941/2008) al Tribunalului Mureș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 187

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Antonia Constantin — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

nr. 7.269/30/2008, nr. 7.340/30/2008, nr. 7.347/30/2008,
nr. 7.407/30/2008, nr. 7.514/30/2008, nr. 7.515/30/2008,
nr. 7.262/30/2008, nr. 7.213/30/2008, nr. 7.285/30/2008,
nr. 7.168/30/2008, nr. 7.292/30/2008, nr. 7.250/30/2008,
nr. 7.281/30/2008, nr. 2.194/30/2009, nr. 7.252/30/2008,
nr. 7.308/30/2008 și nr. 7.297/30/2008 ale Tribunalului Timiș —
Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 7.159D/2009 — nr. 7.187D/2009 au obiect identic, pune în discuție din oficiu problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 7.160D/2009

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele 7.375/30/2008, nr. 7.374/30/2008, nr. 7.503/30/2008, nr. 7.507/30/2008, nr. 7.504/30/2008, nr. 7.214/30/2008, nr. 6.982/30/2008, nr. 7.245/30/2008, nr. 7.393/30/2008, nr. 7.339/30/2008, nr. 7.479/30/2008, nr. 7.474/30/2008,

— nr. 7.187D/2009 la Dosarul nr. 7.159D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 24 iunie 2009 și 17 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.375/30/2008, nr. 7.374/30/2008, nr. 7.503/30/2008, nr. 7.507/30/2008, nr. 7.504/30/2008, nr. 7.214/30/2008, nr. 6.982/30/2008, nr. 7.245/30/2008, nr. 7.393/30/2008, nr. 7.339/30/2008, nr. 7.479/30/2008, nr. 7.474/30/2008, nr. 7.269/30/2008, nr. 7.340/30/2008, nr. 7.347/30/2008, nr. 7.407/30/2008, nr. 7.514/30/2008, nr. 7.515/30/2008, nr. 7.262/30/2008, nr. 7.213/30/2008, nr. 7.285/30/2008, nr. 7.168/30/2008, nr. 7.292/30/2008, nr. 7.250/30/2008, nr. 7.281/30/2008, nr. 2.194/30/2009, nr. 7.252/30/2008, nr. 7.308/30/2008 și nr. 7.297/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Societatea Comercială „Petro” — S.A. București cu ocazia soluționării unor cauze civile.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale criticate contravin art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1), deoarece Parlamentul este obligat să respecte atât Constituția, cât și legile organice ce decurg din prevederile constituționale. Legea nr. 24/2000 face parte din piramida constituțională, în sensul că reprezintă o lege esențială pentru procedura legislativă din România. Nicio autoritate publică nu poate deroga în mod implicit de la prevederile acestei legi, fără a contraveni în acest sens dispozițiilor constituționale. Iată de ce art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu poate modifica implicit prevederile legale cuprinse în Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.

Tribunalul Timiș — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, neavând legătură cu soluționarea fondului și vizând aspecte legate de modul de aplicare și de interpretare a legii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care au următorul cuprins:

— Art. 298 alin. (2) ultima liniuță: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— *orice alte dispoziții contrare.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele invocate de autor nu vizează o veritabilă problemă de constituționalitate, ci constituie o problemă de interpretare și de aplicare a legii ce ține de competența instanțelor judecătorești, iar nu de cea a instanței de contencios constituțional.

În acest sens, asupra unor critici identice Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a constatat că „întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. [...] Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că «Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege», iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să-și limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional”.

Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate ridicată va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele 7.375/30/2008, nr. 7.374/30/2008, nr. 7.503/30/2008, nr. 7.507/30/2008, nr. 7.504/30/2008, nr. 7.214/30/2008, nr. 6.982/30/2008, nr. 7.245/30/2008, nr. 7.393/30/2008, nr. 7.339/30/2008, nr. 7.479/30/2008, nr. 7.474/30/2008, nr. 7.269/30/2008, nr. 7.340/30/2008, nr. 7.347/30/2008, nr. 7.407/30/2008, nr. 7.514/30/2008, nr. 7.515/30/2008, nr. 7.262/30/2008, nr. 7.213/30/2008, nr. 7.285/30/2008, nr. 7.168/30/2008, nr. 7.292/30/2008, nr. 7.250/30/2008, nr. 7.281/30/2008, nr. 2.194/30/2009, nr. 7.252/30/2008, nr. 7.308/30/2008 și nr. 7.297/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 191

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Banca Transilvania — Sucursala Arad în Dosarul nr. 1.637/250/2008 al Judecătoriei Lipova.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.637/250/2008, **Judecătoria Lipova a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Banca Transilvania — Sucursala Arad într-o cauză având ca obiect o contestație la executare formulată de Societatea Comercială „Petroforest” — S.R.L. din Săvârșin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că sintagma „*în toate cazurile*” din art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 45 și art. 53 alin. (1), deoarece creează o discriminare vădită și nejustificată între licitatori, realizând chiar o îngărădire a accesului la licitație.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „*În toate cazurile, creditorii urmăritori sau intervenienți nu pot să adjucece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat.*”

Autorul excepției susține că sintagma „*în toate cazurile*” din art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 45 și art. 53 alin. (1). În acest sens, arată că prin textul de lege criticat se realizează o îngărădire a accesului la licitație al creditorilor garanți, care sunt ținuți să nu poată participa și, implicit, să adjucece imobilul în contul creanței sub limita de 75% din valoarea imobilului, în condițiile în care orice alt participant poate să adjucece imobilul fără nicio limitare și îngărădire.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin dispozițiile art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă se reglementează faptul că bunul poate fi

vândut la un preț mai mic de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat numai dacă adjudecar este altcineva decât creditorul urmăritor sau creditorul care a intervenit pe parcursul urmăririi.

Dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, ci prevăd categoriile de creditori care nu pot să adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 510 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Banca Transilvania — Sucursala Arad în Dosarul nr. 1.637/250/2008 al Judecătoria Lipova.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 192

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.988/301/2008 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Societatea Comercială „MKB Romexterra Bank” — S.A. din Târgu Mureș, consilierul juridic Mihai Gabriel Căpățână, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul părții prezente, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 29 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 12.988/301/2008, **Judecătoria Sectorului 3 București** —

Această modalitate de adjudecare a bunului urmărit are ca scop protecția debitorului supus executării silite. Lipsa unei atare dispoziții de lege ar permite creditorului care poate participa la licitație fără depunerea unei cauțiuni să adjudece în contul creanței sale imobilul la orice preț și, ulterior, pentru restul creanței să continue executarea silită, deși valoarea bunului ar fi îndeostulătoare pentru plata creanței.

Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o cerere de suspendare provizorie a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că dispozițiile art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3), ale art. 24 și art. 129, deoarece părțile interesate sunt puse în imposibilitatea de a putea exercita o cale de atac împotriva încheierii prin care se dispune sau se respinge suspendarea provizorie a executării silite, hotărârea pronunțată neputând fi cenzurată în niciun fel, nici măcar odată cu fondul.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile

de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 403: „*Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*

Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pieirii sau deprecierei, se va suspenda numai distribuirea prețului.

Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2 instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”;

— Art. 581: „*Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă a se pronunța asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecata asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”

Aceste texte de lege sunt raportate la prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.988/301/2008 al Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în numeroase cauze asupra constituționalității dispozițiilor art. 403 și art. 581 din Codul de procedură civilă, cu motivare similară, statuând că acestea sunt constituționale.

Astfel, prin Decizia nr. 1.203 din 13 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2008, Curtea a reținut că dispozițiile art. 403 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea instanței de a suspenda executarea silită până la soluționarea contestației la executare, dacă se depune o cauțiune al cărei cuantum este fixat de instanță. Instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silită, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea executării silită, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

În continuare, Curtea reține că prin Decizia nr. 244 din 4 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 14 aprilie 2008, a statuat că prin procedura de urgență instituită de art. 581 din Codul de procedură civilă nu numai că nu se aduce vreo îngrădire dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, ci, dimpotrivă, se creează o posibilitate în plus pentru cel vătămat într-un drept legitim de a se adresa justiției, prin cerere de ordonanță președințială, și aceasta în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Așa fiind, Curtea constată că, în condițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este abilitat să reglementeze competența și procedura de judecată, stabilind cadrul organizatoric și funcțional în care se realizează accesul liber la justiție, dreptul la apărare și folosirea căilor de atac.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 193

din 4 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), art. 63 alin. (2), art. 64 alin. (1) și art. 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), art. 63 alin. (2), art. 64 alin. (1) și art. 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cabinet M Oproiu” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.664/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent-șef, referând asupra cauzei, arată că partea Mariana Dumitru (fostă Năstase) a depus la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.664/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), art. 63 alin. (2), art. 64 alin. (1) și art. 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cabinet M Oproiu” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 7.391 din 27 noiembrie 2008, pronunțată de Tribunalul București — Secția a VII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în contradictoriu cu Mariana Dumitru (fostă Năstase).

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3), art. 24, art. 53 alin. (1) și art. 135 alin. (1), precum și prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată, în esență, că dispozițiile art. 62 alin. (2), art. 63 alin. (2), art. 64 alin. (1) și art. 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii „apar ca fiind de un formalism excesiv, inacceptabil de rigid, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului care este pus într-o situație de dezechilibru față de reclamant”.

Cât privește art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, autorul excepției consideră acest text de lege ca fiind

neconstituțional, „deoarece lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor în situațiile care sunt îndeplinite condițiile impuse de acest text de lege pentru conexare și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, în condițiile în care este cert că aplicarea acestei măsuri va duce la o mai bună realizare a actului de înfăptuire a justiției, o economisire de timp și cheltuieli, precum și o judecată unitară — care toate coroborate duc la respectarea, într-un final, a drepturilor esențiale ale părților”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 62 alin. (2), art. 63 alin. (2), art. 64 alin. (1) și art. 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

Aceste texte de lege sunt raportate la prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135 alin. (1) privind economia de piață.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci, în realitate, este nemulțumit de „formalismul” impus de textele de lege criticate, în sensul că aplicarea acestora de către instanța de judecată „nu face decât să statueze preeminența formei asupra fondului”.

Or, toate aspectele invocate țin de modul de aplicare a legii și de stabilirea unei interpretări a situațiilor de fapt, care nu intră în competența instanței de contencios constituțional, așa cum aceasta este reglementată de Constituție și de Legea nr. 47/1992, ci a instanțelor de judecată.

Deoarece atribuțiile Curții Constituționale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor invocate de autorul excepției în prezenta cauză, critica de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. (2), art. 63 alin. (2), art. 64 alin. (1) și art. 73 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și art. 244 alin. 1 pct. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cabinet M Oproiu” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.664/3/2008 Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 441538